

Cuvîntul lui Dumnezeu mi-a venit în ajutor

Marturia fostului preot romano-catolic

Giuseppe Lulich

Este o mare bucurie pentru mine să povestesc ce a făcut grația lui Dumnezeu în viața mea. Fac aceasta ca un om bătrîn care și-a trăit cea mai mare parte a vieții ca fost preot romano-catolic, care a servit cîndva timp de 14 ani sincer și fidel Biserica Romano-catolică și care a servit apoi ca misionar folosit de Dumnezeu pentru a răspîndi glorioasa Lui evanghelie într-o mică parte a acestei lumi nevoiașe.

M-am născut în nordul Italiei, la granița de est, unde am trăit în timpul copilăriei. Am crescut marcat de ororile primului război mondial, și frica a pus stăpînire pe mine. La 12 ani am fost dus de tatăl meu la mănăstire ca să fac acolo școala. Îmi aduc bine aminte cum mi-am luat rămas-bun de la familie. Eram așa de tînăr, dar în inimă aveam o mare dorință să găsesc pace, să devin preot și astfel să-i pot ajuta pe alții în nevoile lor fizice și spirituale. Au trecut cincisprezece ani.

Preot, dar dezamăgit

Îmi petrecusem tot timpul cu studiu, rugăciune și fapte bune pentru a mă face preot. Dar cînd a venit timpul să țin prima mea liturghie în orașul natal, am avut un sentiment profund de dezamăgire. Pacea pe care o visasem nu se găsea încă în sufletul meu. Eram bine pregătit din punct de vedere academic: filozofie, teologie, pregătire medicală, limbi, capacitatea de a îndura privațiuni fizice și spirituale, acestea erau echipamentul meu.

Am fost hirotonisit preot, și eram gata să-mi pun întreaga viață la dispoziția Bisericii Romano-catolice. Trecusem și eu prin chinurile pe care le-a trăit Martin Luther, petrecusem multe luni de posturi lungi, rugăciuni, etc., dar toate acestea nu mi-au dat nici o siguranță că păcatele mi-au fost iertate. Mi-era teamă de iad și de purgatoriu, dar învățătura teologică din biserica mea nu-mi permiteau să am nici o îndoială. Trebuia să-i accept infailibilitatea și autoritatea și să mă încred în ea ca singurul mod de salvare.

Fiind în contact cu alte suflete nevoiașe care așteptau de la mine cuvinte de mîngîiere, îmi simțeam neputința de a vorbi în numele lui Cristos.

Al doilea război mondial

În anii celui de-al doilea război mondial mi-am servit țara ca preot militar. De multe ori pe cîmpul de luptă sau după un bombardament am uitat să ridic mîna și să rostesc cuvintele: „Te dezleg de păcate“ unor soldați sau civili aflați în pragul morții și pe care îi serveam ca preot. În loc de aceasta le reaminteam de Cristos cel crucificat, Răscumpărătorul lor. Cînd mă uit înapoi, mă văd ca profetul Balaam cînd vorbea călăuzit de Spirit, fără să știe ce zice. De fapt, toată această comportare a mea era în conflict cu conștiința mea, și mă simțeam vinovat de trădarea învățăturii pe care o primisem. Îmi amintesc că am destăinuit aceste lucruri unui alt preot, și el era dezamăgit, deoarece nu exercitam autoritatea de mediator pe care mi-o dăduse Biserica.

După război

Regiunea în care trăiam a ajuns după război sub stăpânirea Iugoslaviei comuniste. Suferințele fizice pe care le-am îndurat nu erau nimic în comparație cu groaza de moarte care mă cuprindea în fiecare noapte când unii dintre tovarășii mei de captivitate erau duși spre destinații necunoscute. Am simțit că dacă voi fi ucis de comuniști, atunci voi fi un martir al Bisericii Romano-catolice, dar lucrul acesta nu mi-a oferit nici o lumină sau ajutor în nesiguranța mea dacă păcatele mi-erău iertate. Obişnuiam să mă rog: „Binecuvîntată și sfîntă Maria, Mamă a lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine acum în ora morții“, dar teama de judecată a lui Dumnezeu, de iad și de purgatoriu nu se dezlipea de mine.

După cîteva luni am fugit în nordul Italiei, unde am petrecut trei ani lucrînd cu oameni săraci. Am organizat o grupă de o mie de oameni care nu aveau nici casă, nici loc de muncă. Aveam în grijă două sute de copii, majoritatea dintre ei nelegitimi, pentru care făceam rost de hrană, îmbrăcăminte și învățămînt. Oamenii erau dezamăgiți de papă, de episcopi și de biserică, dar pe mine mă prețuiau – nu ca preot, ci ca om bun și cinstit. Aveau încredere în mine și mă ascultau, în timp ce-l împrôșcaseră cu pietre pe episcopul din orașul de lîngă noi cînd încercase să-i viziteze. Îmi amintesc cum am ținut odată o liturghie sub cerul liber, și printre ascultători erau peste douăzeci de femei prostituate, cîțiva comuniști și mulți alții care trăiau în păcat. Am citit istoria femeii adultere căreia Iesus îi spusese: „*Du-te și nu mai păcătui*“ (Ioan 8:11).

Ascultătorii erau emoționați, și la fel eram și eu. Am înțeles că numai Cristos putea ierta păcatele, nu eu ca preot. I-am invitat să ceară iertare de la El. Știam că mă făceam în felul acesta vinovat față de învățăturile Bisericii mele. Nu mai puteam dormi din cauza aceasta. Dar viețile oamenilor mei se schimbau. Ziarele care relatau zilnic despre infracțiunile comise de acești oameni primeau tot mai puțin material despre care să scrie. Îmi aduc încă aminte de o seară cînd tinerii au intonat un cîntec numit „Cristos domnește“.

Contactul cu protestanții

În 1950 am fost numit capelan pe un vapor transoceanic care îi ducea pe italieni în toată lumea. Am călătorit spre Asia, Africa, Indonezia și Australia. Aveam încă aceleași lupte interioare, dar credeam că această luptă se datora diavolului. Atunci am intrat pentru prima dată în contact cu protestanții. Fusesem învățat că mlădițele care s-au desprins din viță – din Cristos – nu aduc rod, și că protestanții ar fi asemenea mlădițe neroditoare. Dar eu puteam să văd multe roade bune printre protestanți. Nu voi uita niciodată un Crăciun în mijlocul Oceanului Indian. N-am putut organiza un cor, așa că cinci fete protestante m-au întrebat dacă pot cînta niște colinde. Toți romano-catolicii prezenți au fost profund emoționați – dar cel mai mult eu. Lupta din mine s-a întetit. Credința mea în Biserica Romano-catolică era subminată. Trebuia să revăd încă o dată cu temeinicie tot ce învățasem pînă atunci.

Adevărul și viața sunt numai în Cristos

Ca să mi se înțeleagă temerile și îndoielile, trebuie să se știe că mie, preot romano-catolic, nu mi-era permis să am de-a face cu protestanții, și mi-era teamă că puteam fi acuzat și trimis ca pedeapsă în vreo mănăstire izolată de lume. Furtunile puternice de

care avusesem parte în largul Atlanticului erau nimic în comparație cu furtunile care izbucniseră în sufletul meu. Nu mai credeam în autoritatea Bisericii, dar unde puteam găsi siguranță? Cuvântul lui Dumnezeu a fost cel care mi-a venit în ajutor, oferindu-mi acea sursă spirituală de putere și curaj ca să înfrunt lumea, când, prin niște cuvinte simple rostite de Iesus, Spiritul Sfânt mi-a luminat sufletul și mi-a dat acea pace a păcatelor iertate și acea bucurie pe care o poate da numai Dumnezeu când crezi în Cel care spune despre Sine: „*Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*“ (Ioan 14:6). Încrederea mea în Iesus pentru salvare a dat o direcție nouă vieții mele. Numai Cristos putea să-mi ofere adevăr și numai în El puteam avea viață, bucurie, pace și sens. Atrebuit să-i părăsesc pe ofițerii de pe vapor și echipajul care mă iubeau, dar care erau și dezamăgiți de decizia mea. A trebuit să fug de superiorii mei, de rude și de prieteni. Deoarece am fost excomunicat de Biserica Romano-catolică, nu mai aveam nici prestigiu, nici loc de muncă, și nu eram binevenit în nici o casă. Dar Îl laud pe Dumnezeu că pacea pe care o aveam în suflet era atât de mare, încât am trecut fără teamă de această perioadă a vieții mele. Am plecat în Canada, unde am lucrat timp de nouă luni ca salahor într-un spital. Era o muncă grea în comparație cu viața ușoară de pe vapor, unde obișnuiam să călătoresc la clasa întâi și mă bucurasem de orice confort. Apoi a trebuit să mă întorc în Italia, deoarece nu mi se prelungise viza. Am trăit un timp cu sora mea, care era la rîndul ei o refugiată. Îmi amintesc cum familia mea îmi spunea deseori să mă întorc în Biserica Romano-catolică, altfel nu voi supraviețui. În vremea aceea am intrat în contact cu doi preoți convertiți (iar acum pastori evanghelici). Ei au putut să-mi înțeleagă bine poziția și m-au ajutat foarte mult. Mi s-a dat un post de învățător într-un orfelinat și apoi am fost pus în contact cu Western Bible College din Statele Unite, unde am petrecut o perioadă studiind intens Biblia. A fost un timp de creștere în viața mea spirituală, ca și în cea academică. Deoarece am simțit chemarea ca după terminarea școlii biblice să mă întorc în Italia ca misionar, am intrat cu ajutorul colegiului în contact cu câteva adunări locale. Domnul a fost foarte bun cu mine și a avut grijă de mine în următorii douăzeci și cinci de ani, în care m-am mai dus doar o singură dată în Statele Unite.

Viață nouă, parteneriat nou, misiune nouă

Întors în Italia, Domnul mi-a furnizat un partener și un colaborator fidel la evanghelie în toți acești ani, și anume soția mea Agnes. Din motive familiale am fost aduși înapoi în locul unde servisem cîțva timp ca preot romano-catolic, și lucrarea a fost foarte dificilă. Poliția ne supraveghea, episcopul a vorbit împotriva noastră și a încercat să ne gonească de acolo, iar oamenii ne urau. Îmi aduc aminte că am fost nevoit să șterg de scuipat ușa de la intrare a micului local de adunare și să zugrăvesc peste cuvintele urâte scrise pe ziduri. Treptat însă am cîștigat încrederea oamenilor. Cu patru sute de ani înainte, ultima familie de evanghelici fusese forțată să fugă din Rovigo din cauza persecuției. Acum, Domnul ne-a dat bucuria să vedem o biserică luînd ființă spre gloria Lui în orașul acela. Din cauza trecutului meu, mă simțeam cea mai nepotrivită unealtă pe care o putea folosi Dumnezeu într-un oraș atât de dușmănos, dar El, în îndurarea Sa, a găsit în mine un instrument pe care să-l folosească. În biserica noastră sunt multe familii tinere, și continuăm să creștem în Domnul. Când Dumnezeu ne-a pus în inimă dorința de creștere, a trebuit să învingem indiferența oamenilor. Domnul ne-a deschis calea să deschidem un post de radio local. În ciuda multor dificultăți, nu ne-am dat bătuți. Echipamentul ne-a fost o dată furat, dar Domnul a fost bun cu noi și prin toate

acestea ne-a condus la victorie. Multe scrisori arată că postul de radio este ascultat și apreciat, iar noi continuăm neîncetat să ne îmbunătățim calitatea serviciilor oferite concetățenilor noștri, cei care se află în același întuneric spiritual în care eram și noi cândva. Așa cum sugerează numele postului de radio, vrem să fim o „Voce în deșert“, ca Ioan Botezătorul, și să-i îndreptăm pe bărbați și femei spre Mielul lui Dumnezeu, care este singurul ce poate înlătura păcatul lumii. La sfârșitul lui 1996, fratele Lulich a intrat în gloria Domnului. El a fost pînă la sfârșit un predicator energic al Veștii Bune a evangheliei. Timp de mulți ani, Domnul i-a dăruit roade bogate sub forma evanghelizării personale și a mesajelor radiofonice.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

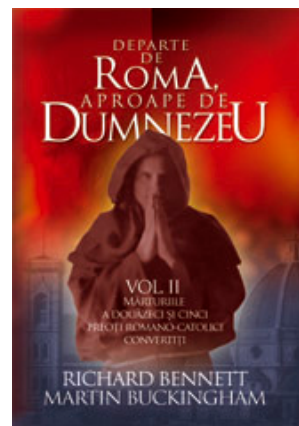
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA
kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch

